

~~315. III. 48.~~

K. Haitanen

Wittu Ellin sunnuntaikirja.

I.

Toimittanut

G.

[Ljungberg, Emelie Karolina]

Wihdään merimieslähetysen hyväksi.

— 〰 —

RAUMALLA,
RAUMAN KIRJAPAINO-OSAKEYHTIÖN KIRJAPAINOSSA.
1887.

Sijällys:

Pieniä tutkistelemuksia.

Sananen merimieslähetyksestä.

Uusi nimi. (Suomennos).

Lasten kirja.

Pieniä tutkistelemuksia.

I.

„Anna minulle, poikani, sydämes.“ Sananl. 23: 26.

Watteleppas, lapseni, tuka sinua näin puhuttelee. Se on taiwaallinen isäsi, Hän, joka rakastaa sinua enemmän kuin kukaan täällä maan päällä, Hän, joka on sinulle antanut kaikki mitä sinulla on. Kaikki on Hänen lahjansa. Katso ympärillesi. Tuo kirkas aurinko, tuo sininen taiwas, linnun wiserrys, kukan kauneus, kaikki owat Hänen tekonsa ja ne owat kaikki Hänen. Hän on taiwaan ja maan Herra ja kuitenkin sanoo Hän sinulle: „Anna minulle sydämesi!“ Minkätähden Hän sanoo niin? Tuleeko Hän riikkaammaksi siitä? Ei suinkaan, mutta Hän tietää, että ainoastaan sillä tavoin voit tulla täydellisesti onnelliseksi, ja Hän rakastaa sinua niin, että Hän tahtoo tehdä sinut oikein onnelliseksi. Jos sinulla on hyvä ystävä, mielelläsi annat hänelle mitä Hän sinulta pyytää ja iloitset vielä, että voit jotakin antaa hänelle. Et suinkaan parhaimmalta ystäväältäsi tahtoisi kieltää mitä Hän pyytää sinulta. Oi, lapseni, mene jo tänä hetkenä Hänen luokse ja sano: Tässä olen, Herra, ota minut, ota kylmä, kova sydämeni. Ei minulla ole muuta sinulle antoa, mutta koska tahdot sen, niin annan sen niin mielelläni. Behmitä se, lämmitä se. Rakas Herra Jeesus, paina sinä oma kuvasi siihen, niin olen autuas elämässä ja kuolemassa.

II.

„Te olette kalliisti ostetut.“ 1 Kor. 6: 20.

Jos olet antanut jollekulle lahjan, niin ei se enää ole sinun, et saa tehdä sillä mitä tahdot, se on nyt sen, joka sen on saanut ja hän saa käyttää sen tahtonsa mukaan. Niin on sinunkin laitasi. Jos olet antanut itseäsi Jeesukselle, niin et enää ole omasi, sinä olet Hänen. Ja jo ennen kuin annoit sydämesi Hänelle, olit Hänen omaisuutensa, sillä Hän on sinut

kalliisti ostanut. Niin, hyvinkin kalliisti. Hän antoi omaa werensä hinnaksi. Hän antoi naulita itsensä ristinhirsipuihuhun, Hän muodatti werensä ja kalliisti päänsä kuolemaan ja silloin osti Hän sinut omaksensa, ja kasteessa otti Hän sinut syliinsä ja sanoi: „sinä olet minun.“ Kuinka suloista on olla Jesuksen oma, kuinka suloista tietää, että Hänellä on omistusoikeutta meihin. Mutta koska olemme Jesuksen omat, niin Hän saa käyttää meitä niinkuin Hän hyväksi näkee, Hän saa käskä ja meidän tulee totella. Ona turmeltunut sydämemme tahtoo usein käydä omia teitänsä. Ylpeys, wiha, kostonhimo ja monet muut pahat himot tahtovat päästä wallalle, mutta niin ei saa olla, ne eivät saa sydäntämme hallita. Oi, ratas Jeesus, aja sinä sydämeistäni pois ylpeys, itserakkaus, wiha, kostonhimo ja kaikkea saastaisuutta, hallitse sinä siellä yhä sinä olet sydämeni todellinen omistaja ja hallitsija. Tee sydämeni oikein hiljaiseksi edessäsi ja asu siinä rauhallasi ja armollasi.

III.

„Puhu, Herra! sillä sinun palvelijas kuulee.“ 1 Sam 3: 9:
Ensimmäisen Samuelin kirjan kolmannessa luvussa kerrotaan meille tuo ihana kertomus nuoresta Samuelista ja kuinka hän sai kutsun Herralta. Hänen vanhempansa olivat pyhittäneet lapsensa Herralle ja Samuelin vielä pienenä ollessa olivat he senvuoksi wieneet hänet Elin luo kasvatettavaksi Herran palvelukseen. Samuel makasi yöllä Herran tempelissä ja Herra kutsui häntä. Hän ei kuitenkaan tietänyt että se oli Jumalan ääni, vaan luuli Elin hänen kutsuneen, juoksi Elin luo ja sanoi: „katso, tässä minä olen, sinä kutsuit minua.“ Eli sanoi: en minä kutsunut sinua, mene jälleen ja pane maata.“ Herra kutsui hänet vielä toisen kerran ja kolmannen kerran, mutta hän ei vielä tuntenut Herraa, vaan luuli Elin hänen kutsuneen ja meni Elin luo. Eli ymmärsi kolmannen kerran, että Herra kutsui nuorukaista, ja sanoi hänelle: „mene ja pane maata, ja jos sinua vielä kutsutaan, niin sano: puhu, Herra! sillä sinun palvelijas kuulee. Samuel meni ja pani maata sijallensa. Niin tuli Herra ja seisoi siellä ja kutsui niinkuin

ennenkin: Samuel, Samuel. Ja Samuel sanoi: puhu! sillä sinun palvelijas kuulee."

Rakas lapseni, niin on Herra kutsunut sinutkin. Kuka hymänsä olet, niin on Herra sinut kutsunut, olen warmä siitä sillä ei Hän ole jättänyt ketään kutsumatta. Herra kutsuu sinua monella tavalla, Hän kutsuu sinua pyhän sanansa kautta, Hän kutsuu sinua kirkossa, koulussa, ulkona ihanassa luonnossa, niin, joka paikassa sillä Herra on taikalla. Ehtä et ole pitänyt luvua Hänen kutsumuksesta, eikä senwuoksi ole ottanut waaria siitä, mutta kun Herra taas kutsuu, kiiruhda Hänen luoksensa ja sano silloin: „puhu, Herra, sillä sinun palvelijas kuulee. „Ja kun olet pyytänyt Häntä puhumaan sinulle, niin sinun tulee kuulla, mitä Hän sanoo, eikä juosta pois siitä sen enemää huolimatta. Pitäisit sen warsin kummallisena, jos joku ystäwistäsi sanoisi sinulle: „kerro minulle hauska kertomus“, ja hän sitte kiiruhdaisi pois kuulematta mitä tahdot kertoa hänelle. Kallista senwuoksi korwasi Herran puoleen ja paina mieleesi mitä Hän sanoo sinulle. Hän puhuu sinulle suuresta rakkaudesta sinua kohtaan, rakkaudesta, joka ei koskaan wäsy, ei koskaan muutu, ei koskaan wähenä. Sillä „niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukuman mutta ijankaikkisen elämän saaman.“ Niin, Jumala antoi **oman, ainoan**, rakkaan Poikansa, Jesuksen Kristuksen, meille Wapahdajaksi ja Hän tuli. Rakkaudesta Itsänsä, rakkaudesta sinuun ja minuun jätti Hän taiwaan kunnian, taiwaan ilon ja tuli köyhäksi meidän tähtemme että me Hänen köyhyytensä kautta rikkaitsi tulisimme. Me synnin ja kuoleman omat itsessämme, ei meidän tarvitse kuitenkaan enää synnissä kuolla, eikä kadotukseen joutua. Jesus on meille elämän ja autuuden woittanut ja Hän antaa sen meille, antaa sen lahjaksi, täydesä runsaassa määrässä niinkuin ainoastaan Hän woi antaa. Kiitos, kallis Wapahdajani, armostasi, rakkaudestasi! Oi, opeta minua sydämen uskolla sitä itselleni omistamaan ja sytytä rakkauden liekki minuntin kylmään sydämeeni. Puhu vieläkin joka päivä, joka hetki minulle ja tee sanasi minulle yhä kallimmaksi.

Sananen merimieslähetyksestä.

Pikku Anna kysyi eräänä päivänä äidiltään: „Äiti, mikä merimieslähetyks on? Olen kyllä kuullut pakanalähetyksestä ja tiedän, että lähetyksaarnaajat lähtewät kaukaisiin maihin saarnaamaan ewankeliumia pakana-raukoille, jotka eiwät ollenkaan tunne rakasta Wapahataamaa; mutta, äiti, mikä merimieslähetyks on, sitä en oikein käsitä. Owathan suomalaiset merimiehemme kristittyitä ja tuntewathan he Wapahatajaa, tarwitsewatto he sitte lähetyks-saarnaajia?“ „Oikein, lapseni, että kysyt mitä et ymmärrä“, sanoi Annan äiti. „Pahaa kyllä, ett'en enemminkin ole kertonut sinulle mitään merimieslähetyksestä. Ota työsi ja istu tänne minun wiereeni, niin koetan wastata kysymykseesi.“ Kolla noudatti Anna äitinsä kehoitusta ja kun he nyt istuivat yhdessä, alkoi äiti kertoa.

„Niin, sinä tiedät mikä pakanalähetyks on. Tiedät, että Jeesus Kristus sanoi opetuslapsillensa: „Menkää ja opettakaat kaikkea kansaa, ja kastakaat heitä nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen“, ja että opetuslapset kuulijajoina Jeesuksen käskylle sitte wäsymättömästi ja pelkäämättä saarnasivat ristiin nautitusta ja ylösnousneesta Herrastaan. Ja heidän jälkeensä kristityt kaikkina aikoina ovat pitäneet lähetystoimen kalliina ja pyhänä welvollisuutenaan. Niin, kuinka voisimmekaan jota päivä rukoilla: Lähestyköön sinun waltakuntas, ell'emme mekin woinamme ja kykymme mukaan työskentelisi Jumalan waltakunnan lewittämiseksi. Mutta, sanot lapseni, ett'et tiedä, mitä merimieslähetyks merkitsee. Owathan merimiehemme kristittyitä, sanot sinä, tarwitsewatto he sitte lähetyksaarnaajia? Niin, owathan he kristittyitä, he ovat syntyneet ja kaswaneet kristityissä maassa, he ovat tulleet osalliseksi pyhästä kasteesta ja he ovat kuulleet armon ja autuuden ewankeliumia. Mutta useimmat heistä ovat jo nuoruudessaan ruwenneet merimieheiksi ja silloin ovat olot heille monessa suhteessa suuresti muuttuneet. Kuukausittain purjehtii laiva aawalla merellä ja pitkä ajat on se merimiehen kotina, se pieni ala missä hän liikkuu ja työskentelee eroitettuna omaisistaan, isänmaastaan ja kaikesta mitä hänellä on rakasta. Ei hän woi päästä kirkkoon

ei hän saa kuulla Jumalan sanaa julkisesti julistettavan. Rakastava äiti on hänen myötänsä pannut wirtikirjan tai uuden testamentin, siitä saattaa hän kyllä lukea, mutta raskas ja waiwainen on hänen työnsä; kun lewon aika tulee, on hän niin wäsynenä, että tuskin on enmättännyt lastea päänsä alas, ennenkuin jo on uneen waipunut. Hyvien opetuksien ja neuwojen sijassa hän kuulee ympärillään pilkka- ja firouksanoja. Ja sillä tawalla hän wieraantuu wieraantumistaan Jumalasta ja lapsuuden uskosta. Onhan merimiehellä kyllä usein merelläkin etsikköaitansa. Myrsky wintuu taatelissa ja touwissa ja laineet loistuwat yli kannen. Joka filmänräpäys woi olla viimeinen ja kuolema ja ijankaikkisuus filmäin edessä kysyy merimies silloin Philipin wankiwartijan kansa: „mitä minun pitää tekemän että minä autuaaksi tulisin?“ Semmoisen hetki saattaa toisinaan olla käännekohta hänen elämässään ja hän löytää rauhan Jesuksen haaroissa, mutta useimiten sydän rauhoittuu, kun hätä ja waara on ohitse, ja merimies elää yhtä kaukana Jumalasta. Kun pitkä ja waarallinen merimatta wihdoin on loppunut ja lairwa saapuu satamaan, saa merimies taas astua maalle, eikä ole ihmettäkään, että hän iloitsee siitä. Luonnollista olisi että hän silloin tiiruhtaisi temppeleihin seurakunnan yhteydessä Jumalata kiittämään. Mutta jos hänellä olisi haluaakin siihen, on se hänelle milt'ei mahdollon, wieraassa maassa, missä hän on, on hänellä kielikin ymmärtämätöntä. Sen sijaan on siinä suuressa oudossa kaupungissa monenmoisia kiusauksia ja waaroja. Hänen omaisuutensa, hänen wapautensa, hänen ruumiinsa ja wieläpä hänen kuolematon sielunsaakin on waarassa, eikä ole yhtään ystäwää, joka waroitteen, neuwoen seisoiisi hänen wieressään.

Mutta Jumala ajatteli tätä merimiesten hätää ja Hän kutsui senwuoksi meidänkin maassamme muutamia kristityitä auttamaan weljiänsä noissa wieraisissa maisissa. Niin, Jumala heidät kutsui, sillä muutoin olisi heidän työnsä ollut turha, ja kun Jumala oli awannut heidän sydämensä rupešiwat he käsittelemään, että meillä on welwollisuuksia merimiehiämme kohtaan, heitä kohtaan, jotka kaukaisilla merillä työskentelewät isänmaansa hyödyksi ja jotka kuitenkin kaipaawat niin paljon

siitä mitä meillä on täällä kotona. Silloin perustettiin Suomen merimieslähetys. Sen suurin ja kalliin tehtävä oli Jumalan sanan julistaminen noissa wieraisissa maisissa oleskeleville Suomen merimiehille. Mutta voimat olivat pienet, varat samoin ja ensi alussa saattoi ainoastaan yksi pappi lähteä merimiesten avuksi. Hän lähti Hull'iin tuohon isoon englantilaiseen merikaupunkiin, jossa hywin paljon suomalaisia merimiehiä oleskelee. Nyt on jo merimiespappeja myöskin Lontoossa ja Bordeaux'issa. Merimiespappi on merimiehen sielunpaimen, hänen ystävänsä ja hänen apunsa monissa asioissa. Hän käy merimiehiä etsimässä ja kutsuunsa yhteisiin jumalanpalveluksiin, joita hän pitää heidän kansansa. Hän neuvo heitä ja opettaa heitä ja kun he ovat joutuneet pahojen ihmisten valtaan, jotka wiettelevät heitä syntiä tekemään ja ystäwyden nimesä wiewät heidän waatteensa ja heidän rahansa, niin hän waroittaa heitä ja auttaa heidät usein niiden täjistä. Merimiehet saawat kändä yhteisissä kokoushuoneissa lufemaan hyviä kirjoja ja kotimaisia sanomalehtiä ja kirjoittamaan omaisilleen. Merimiespappit auttavat heitä wiimemainitusfakin työssä. Jos eiwät merimiehet itse osaa tai ennätä kirjoittaa, kirjoittawat he heidän puolestansa, lähettävät heidän rahansa j. n. e.

Baljon woisin wielä kertoa heidän toimistaan ja merimieslähetysen waikutuksesta, mutta pelkään että tyttöni wäsy. Raikasta mitä olen puhunut, huomaat kuitenkin, että merimieslähetys on suureksi siunaukseksi merimiehillemme. Oppikaamme senwuoksi sitä rakastamaan ja ilolla työtä tekemään sen hywäksi. Niin, pikku Anninikin woi työskennellä sen hywäksi. Mitäs, jos lahjottaisit tuon sukkaparin, jonka nyt olet alustanut, merimieslähetysen ompeluyhtiölle, niin sinäkin pienillä woimillasi saisit ottaa osaa siihen kalliiseen työhön."

Annan filmät loistiwat ilosta. „Kiitos, äiti, kiitos," sanoi hän, "kuinka hauska! Jospa nyt waan pian saisin sukkanani walmiiksi."

„Ole waan ahtera, kyllä työsi valmistuu. Hywää on, että sinua iloittaa, kun saat auttaa toisia, se onkin parhaimpia iloaineitamme, mutta et saa wäsyä. Wäsyynys woi kyllä seu-

rata ensimmäistä mieltymystä, mutta rukoilkaamme Jumalalta voimaa sekä työn alkuun panemiseen että sen pitkittämiseen, sillä itsestämme emme mitään voi. Niin, lapseni, rukoile me-
rimiestemmekin puolesta, rukoile että Herra armostaan saataisi monen, monen heistä iankaikijaisen elämän tielle.”

Uusi nimi.

Eräällä kadulla Irlannin pääkaupungissa seisoi kylmänä talvi-iltana pieni poika. Hän oli yksi noita lapsiraukkoja jotka kädettä ja ystäväitä yksinään oli heitetty ulos maailmaan. Onnettomuuden lisäksi oli hän joutunut erään varasjoukon käsiin, joka kaikin tavoin käytti häntä suorittamaan rikoksiansa. Hän vietti siten pikaisesti kadotuksen partaalle. Yllä mainittuna iltana oli murtovarkaus toimeen pantava ja poika oli käsketty määrättyllä ajalla saapumaan wissille kadulle.

Siellä hän nyt seisoi odottaen ja wilusta wäristen kun käsi yhtiä laskettiin hänen olallensa. Pimeessä hän ei voinut selittää kenen se oli; mutta hän kowin peljästy, kun hän samassa sanomattomaksi ihmekseen kuuli ystäväällisesti sanottavan: „Mitä sinun on täällä tekemistä niin myöhään illalla? tähän aikaan tulee jo kaikkien pienten poikien olla kotona. Joutuisasti senwuoksi kotiin jo wuoteelle, poika!“ „Ei minulla ole kotia eikä wuodetta.“ „Tahdotko mennä eräisen kotiin, jos sanon sinulle missä se on?“ „Sen tahdon“ — ja hän oli tuskin kuullut kadun nimen ja talon numeron ennenkuin hän jo kiiruhti matkalle. Ystäwällinen herra huusi häntä kuitenkin takaisin ja kysyi kuinka hän aikoi päästä sisälle. „Ei minulla täytyy olla tunnustana. Osaatko lukea?“ „En“ — „Noh, muista waan että sinun pitää sanoman portinwartijalle: Johannes kolme ja kuusitoista. Älä unhotta sitä, sillä muuten et pääse sisälle. Johannes kolme ja kuusitoista. Se on jokin joka on tekewä sinulle hywää.“

Taas poika kiiruhti matkalle, lakkaamatta lausuen noita sanoja joita hänen tuli sanoa, siksi kun hän wihdoin seisahdui

ison ristikkoportin eteen joka wei siihen taloon mihin häntä oli näytetty. Täällä rohkeus kuitenkin jätti hänet; kaikki näytti niin suurenmoiselta, että hän vasta heikkisen epäiltynä rohkeni welää kellon nuorasta. Nöwartija awasi owen ja kysyi kuka siellä oli. „Minä olen, Johannes kolme ja kuusitoista. „Pieni warisewa ääni lausui nämät sanat ja kuitenkin olivat ne kylästä filmänräpäyksestä siirtämään hänet rauhallisen kodin suojaan.

Hän oli pian lämpimällä vuoteella, hursteilla warustettu, ylöllisyys jota hän ei koskaan ennen ollut nähnyt, ja ennenkuin uni oli ennättänyt painaa hänen wäsyneet filmänluomensensa umpeen, ajatteli hän: „se nimi on warmaankin onnellinen, sen tahdon pitää.“

Tämä koti oli ainoastaan yömaja ja seuraavana aamuna täntyi hänen aamiaista syötyään taas lähteä tavallisille kulkumatkoilleen. Hän wältti kuitenkin huolellisesti niitä paikkoja, missä hän pelkäsi kohtaawan wanhoja towereitaan, sillä menneen yön tapaukset olivat alinomaa hänen ajatuksissaan. Käydessään erään kadun ylitse tulivat waunut nopealla wauhdilla ja waarinpitämättömyydestä — taikka sanoisimme mieluummin Jumalan laupeudesta — wiskattiin hän maahan ja joutui waunujen alle. Tunnotonna otettiin hän ylös ja wiettiin läheisempään sairashuoneeseen.

Kun hän tointui, kysyttiin hänen nimeänsä ja hänen asuntoansa. Wastaus, minkä hän antoi ensimmäiseen kysymykseen, saattoi sekä ystävällistä lääkäriä että ystävällistä hoitajaa hymyilemään. Hän wastasi näet aiwan ujustelematta: „Johannes kolme ja kuusitoista.“

Sitte kun hän oli wiety vuoteelle yhteen noita waloisia ja isoja saleja, waltasi häntä kowa kuume, mutta silloinkin näytti yksi ja sama ajatus yllinomaaisesti wallitsewan hänen mielensä, sillä hourauksen kestäessä lausui hän selwällä läpikuntewalla äänellä: „Johannes kolme ja kuusitoista. Johannes kolme ja kuusitoista. Se tekisi minulle hyvää ja se on tehnytkin.“

Tämä alituisesti lausuttu sana herätti muiden sairaitten tarkkaavaisuutta ja he rupešiwat kysymään mitä hän sillä tarkoittanee. Usein haettiin uusi testamentti esille ja awattiin Johanneksen ewankeliumin kolmannen luvun kuudennentoista

wärsyn kohdalla. Sillä tavoin milloin yksi milloin toinen sairasta sattui lukemaan: „Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi hänen ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ianjakkijien elämän saaman.“

Lutherus sanoi tämän lauseen „pieneksi raamatuksi“, koska jumaluuden kolme persoonaa ja heidän tekonsa siinä yhdistetään. Isä, joka rakasti maailmaa, Poika, joka meni kuolemaan syntiraukkojen pelastukseksi, ja pyhä Henki, jonka voimalla he oppivat sen suuren totuuden vastaan ottamaan ja wiedään kuolemasta elämään. Kärsiväiset waiwaiset lukivat nämät sanat kuunnellessaan hourailewan pojan wakuutuksia, että ne „tehsiwät hymää“ ja tässä hiljaisessa sairashuoneessa käytti nyt pyhä Henki tätä ainoata lausetta wiedäksensä monta sielua pimeestä Jumalan ihmeelliseen walkeuteen. Rukkiwat omattunnot herätettiin eloon ja oli ilo tairwaassa useammasta kuin yhdestä syntijestä joka siellä tuli totuuden tuntoon.

Monen päivän hourailemisen perästä tuli pikku ystäwämme wihdoin tunnoillensa ja rupefi ihmetellen katsomaan ympärilleen tuossa hänelle oudossa huoneessa. „Hywää päivää, pikku Johannes kolme ja kuusitoista“, terwehti häntä ystäwällinen ääni läheiseltä wuoteelta. „Kuinka tiedät uuden nimeni?“ kysyi hän takaisin. „Sitä ei todellakaan ole pitänyt salassa ja siitä puolestani pyydän Jumalaa sinua siunaamaan, pikku Johannes kolme ja kuusitoista.“

Kuinka ihmeellisesti nämät sanat soiwat pojan korwissa! Kirowlemisia oli kyllä usein tullut hänelle osaksi, mutta ei kukaan ollut koskaan ennen toiwonut hänelle Jumalan siunausta. „Kenties et tiedä että Joh. 3: 16 on raamatussa?“, lisäsi mies. „Raamattu, mikä se on?“ kysyi poika. Se oli jotakin josta hän ei koskaan ollut kuullut puhuttawan. Mies luki koko lauseen ja poika ajatteli itselleen; tuo ei kuulu pahasti — Jumala on rakastanut — kenties hän woisi antaa minulle suojaa enemmän kuin yhdeksi yöksi.“ Hän oppi kohta lauseen ulkoa ja Jumala siunasi hywäntahtoisen miehen har-toat ahkeroiniset selittämään suuren paimenen rakkautta tätäkin pientä ehyynyttä lastiaa kohiaan, niin että Johanneksen 3: 16

ennen pitkää hänellekin tuli eläväksi totuudeksi. Hän ei ollut ainoastaan saanut uutta nimeä, vaan sen lisäksi jotakin paljon enemmän.

Päivät kuluivat ja sairashuoneessa tapahtui monta muutosta; Jumalan hengellä oli kuitenkin vielä enemmän siellä toimimista Joh. 3: 18 kautta. Vanha mies tuotiin kuolevaisena sairashuoneeseen ja hänelle määrättiin sijaa vuoteelle pikku ystävämme läheisyydessä. Hän ymmärsi itse että hänen viimeinen hetkensä läheni ja hän tunsi siitä kauhean tuskan. „En taida kuolla, en taida kuolla, Jumala armahda minua syntistä!“ kuuli poika pian sieltä. „Tämä mies tarvitsee tunnustuksen päästäksensä sielulle“, ajatteli hän ja kääntyi sitte häneen päin: „Tiedän jotakin, jota teete sinulle hyvää, niin kuin se teki minullekin, kuuntele nyt vaan: Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoو hänen päällensä ei pidä hukkuman mutta iänkaikkisen elämän saaman.“ Kuoleva otti näitä sanoja haululla vastaan ja niitä lausuessaan nukkui hän vihdoin rauhallisesti viimeiseen uneen. Pikku ystävämme parani päivä päiväältä ja liijääntyi armossa ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Jumala, joka taiuuttaa ihmisten sydämet kuinka hän tahtoo, saattoi muutama omaisistaan pitämään huolta pienestä yksinäisestä pojasta ja kasvattamaan häntä ja hän tuli sitte uskolliseksi työntekijäksi Jumalan viinamäessä.

~*~*~*~*~

Lasten kirja.

Mikä kirja? Onko se oikein hauska kirja? Onko se satukirja? Onko siinä paljon kaniita kuvia? Kuulen monelta eri haaralta ja kysyväiset lapsensilmät katselevat minua. Ei, lapset, se ei ole mikään satukirja, eikä semmoisessa merkityksessä hauska kirja. On kyllä paljon hyödyllisiä, kaniita ja opettavaisia lastenkirjoja, niistä en kuitenkaan nyt aio puhua. Kirja, jota tarkoitan, on kirjosta paras, kirjain kirja, Jumalan oma sana, pyhä raamattu. „Pyhä raamattu“, sanoo kenties joku

lapsi ikäänkuin pettyneenä, „onko se lasten kirja? Että en tietänyt. Kyllä olen nähnyt raamatun äitini hyllyllä ja olen nähnyt hänen välistä sitä lufewankin, mutta että se on lasten kirja, en tullut ajatelleeksi.“ Kuule mitä sanon sinulle ja olet kenties sitte paremmin käsittävä, että se on lastenkin kirja.

Oli lapsi, joka hänen vanhempainsa täytyi lähettää wieraasen maahan. Se olisimat mielellään lähteneet hänen kanssaan, mutta sitä eivät woineet, sillä heidän työnsä waatiwat heidät jäämään kotiin. Kun vanhemmat kuitenkin tiesiwät, että matka oli heidän lapsensa hyödyksi, lähettiwät hänet, antaen hänelle monta opetusta ja neuwoa. „Lapsemme unhottaa kenties mitä olemme sanoneet,“ ajattelivat rakastawat vanhemmat, „ja woi siten joutua monenmoiseen onnettomuuteen, mutta tahdomme hywin usein kirjoittaa hänelle.“ Vanhemmilta tullut kirje oli sillä tavoin wieraassa maassa olewa lapselle muistutuksena ja osoitteena hänen vanhempainsa rakkaudesta, se oli olewa hänelle ohjeena kuinka hänen fiellä tuli käyttää itsensä tullaassensa toimeen ja suorittaassensa tehtäwiänsä. Lapsi läksi pois ja pian sai hän huomata miksiä kalliiksi arroteeksi hänen vanhempansa kirjeet hänelle tuliwat. Kun hän oli murheellisena, kun häntä kaipaus waltasi, otti hän vanhempain kirjeet esille ja kuinka lohduuttawa hänelle oli huomata sitä rakkautta mitä joka lehdellä ja joka rivillä siinä ilmaantui. Kun hän ei tietänyt mitä hänen tuli tehdä, kuinka hänen tuli käyttää itsensä, etsi hän neuwoa vanhempainsa kirjeistä ja hän sai aina mitä etsi. Kirjeet tuliwat hänelle sillä tavoin niin tarpeelliseksi ett'ei hän woinut olla päiwääkään niitä lufematta ja luuli huomanneensa että kaikki käwi huonosti, jos hän waan omin päin oli foettanut tulla toimeen.

Semmoisia ymmärtämättömiä, erehtywäisiä lapsia olemme kaikki, nuoret ja wanhat, suuret ja pienet. Emme koskaan woisi oppia tuntemaan taiwaallisen Jän armoa ja rakkautta, emme woisi tulla omin päin toimeen, emmekä me woisi löytää tietä oikeaan kottiin, me, jos ei Jumala olisi jättännyt meille sanansa jalkaimme khyntiläksi ja walkeudeksi kaikilla meidän teillämme. Raamatussa Jumala itse puhuu meille, siinä Hän juuri antaa meille todistuksen armostaan ja rakkaudestaan,

stinä Hän neuvoa, varoittaa ja nuhtelee meitä, sekä opettaa meitä kuinka meidän Hänen lapsinaan tulee elää tässä maailmassa ja kuinka me Hänen lapsinaan saamme vastaan ottaa ijankaikkisen taiwaallisen perinnön.

Raamattu on Jumalan sana. Jumala ei kuitenkaan ole itse sitä kirjoittanut, mutta se ei vähene sen arvoa. Jumalan pyhät miehet, prophetat, ewankelistat ja apostolit, jotka ovat sen kirjoittaneet, ovat käyneet pyhän Hengen koulussa ja Jumalan Henki on heille ilmoittanut mitä heidän tuli kirjoittaa. Senwuoksi se woikin olla pysyväinen, sillä ihmisen sana ei woisi kestää ajan myrskyssä. Jeesus sanoo: „Taiwas ja maa on hukkuma, waan minun sanani ei pidä ikänä hukkaantumana. „Kuinka hyvä meidän on pitää kiinni siitä! Ajat muuttuvat, ihmiset muuttuvat, me itse muutunne, mutta Jumala on aina sama ja hänen sanansa ja lupauksensa ovat järkähtämättömät.

Raamatun eri kirjat ovat kirjoitetut eri aikoina, vuosifatojen väliajoilla, ja kuitenkin on niissä kaikissa sama pääajatus, sama tarkoituserä. Oletko joltakin wuorelta katsonut laaksoon, jossa joki juoksee? Siinä näet peltoja, niittyjä ja metsiä, mutta kaikkien niiden välissä näet joen kiertelewän kauriina sinisenä rihmana, ja jos luot silmäsi milloin sinne milloin tänne, aina palaawat ne taas katselemaan tuota herttaista sinistä rihmaa. Samalla tavoin on raamatun eri kirjoissa. Kristuksen rakkaus syntyiin, hänen sovintokuolemansa ristihirsiuulla suloisena sinisenä rihmana, kullan wälkkywänä wyönä käy niiden kaikkein läpi. Jeesus Kristus ja hänen rakkautensa on sielun turwallinen lepopaikka, se kohta johon uskon silmä yhä uudelleen saa palata ja siihen pyhän raamatun kirjoittajat wäsynyttä wiittaawat. Pyhä Henki raamatun lehdistä näyttää meille, että itse olemme kelwottomat syntijet, mutta että taiwaallisen Jän helma aina on awoinna meitä vastaanottamaan, jos me Jeesuksen armoon luottaen sinne palaamme. Ja tämä on asia, joka meidän kaikkien tarvitsee tietää, niin lastenkin. Ja sentähden on raamattu lasten kirja.

Lue siis, lapseni, raamattuasi, ei waan sunnuntaihin, eikä silloin tällöin, waan joka päivä, ja mitä enemmän sitä

Luet sitä kalliimmaksi se tulee sinulle. Niin, pian olet niinkuin tuo lapsi wieraassa maassa huomaawa, ett'et muuten tule toimeen, että kaikki niinä päiwinä käypi huonosti, jolloin et siitä ole saanut kuulla taiwaallisen Isäsi puhuvan sinulle. Ja vielä, lue se rukouksella että Jumalan pyhä Henki selittää sen sinulle ja awaa sinun hengellinen silmäsi näkemään Jesuksen Kristuksen armon ja rakkauden ihmeitä.

„Saat' sanallas meit' lapsikses,

Ett' peria taiwaas saanem',

Meit' omist' viimein omikses,

Ja weljikses, O Jesu Kriste! Amen.“

